

El terratrèmol

written by Pere Grau i Rovira | 10 de maig de 2021

Com diem a casa nostra: si em punxen, no em treuen sang. Com saben els que em fan l'honor de llegir-me, quan he criticat ERC ho he fet sempre educadament i sense caure en extrems incivils que sempre he cregut fora de lloc. Però avui els "deu o vint anys" de Junqueras i el cop de porta d'Aragonès a les converses amb Junts, crec que no deixen a cap observador (i a mi com un dels més modestos) altre remei que parlar clar i català.

Aquest parell d'incomprensibles campanades fan ben palès que aquí les vanitats i rancúnies personals han pesat més que el sentit del deure de no defraudar els catalans que han fet possibles els resultats del 14-F. Tots sabem per quin motiu hi ha la majoria d'accidents mortals a les carreteres: uns segons de distracció poden segar vides i no només la pròpia. De la mateixa manera moltes carreres polítiques han acabat d'avui per demà per unes paraules o per una acció que han tallat en sec un ascens (de vegades meteòric) que semblava imparable i han deixat l'interfecte al sac de l'oblit. I no comprenc (de ser molt curtet, per certes refinades maniobres) com Junqueras i Aragonès no s'adonen que acaben de condemnar (una hora o altra) a ERC a una insignificança residual, perquè (a part d'un nucli dur, que segueix Junqueras fins a l'infern si cal) una gran part d'electors no els hi perdonarà aquesta rebequeria del "o tot o res" indigne de gent que vulgui ser considerada com "homes d'estat".

No vull dir amb això que la davallada segura d'ERC faci créixer Junts. Els desenganyats poden anar a parar a la CUP o a altres partits dels actuals o dels nous que puguin sorgir. Però el protagonisme d'ERC en una Catalunya independent i en el camí cap a aconseguir-la, que hauria pogut ser ben factible i fins i tot era ben probable, crec que l'han dinamitat els mateixos que volien aconseguir-lo al preu que fos.

Ara veurem què passa aquestes setmanes immediates. Noves eleccions segueixen sent desaconsellables. Jo (que no hi tinc ni art ni part) aconsellaria als de Junts que, malgrat tot, complissin el que han dit abans i que facilitessin la investidura d'Aragonès. Però també diria que al Parlament només se li doni suport en allò que no traeixi els resultats del 14-F. I si això porta a noves eleccions, que llavors es puguin assenyalar clares responsabilitats que no es puguin amagar darrere de discursos grandiloqüents i vagarosos.

Com diu Vicent Partal a l'[editorial a Vilaweb](#) del 9 de maig, la revolució pacífica catalana és un moviment incontrolable que cap de les grans figures catalanes ha pogut dominar mai. I la claudicació (que parlar de deu o vint anys no és altra cosa, no ens enganyem) de l'un o de l'altre no l'aturarà. Més aviat el radicalitzarà.

I mentrestant, a Madrid ja deuen petar els taps de les ampolles de xampany. Tant a les dretes com a les pseudoesquerres.